

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Gyógyír a mészégetőnél**

1. Gyógyír a mészégetőnél

Mirella

A sűrű bozótos szerencsére hamar elnyelte lépteiket, s mire a hold átbukott a fák lombjain, a hajdúk kiabálása teljesen elhalt mögöttük. A nyirkos éjszakában végül rábukkantak az erdő mélyén rejtőző, félig elhagyatott mészégető kunyhóra. A kormos, vastag téglafalak még őrizték az egykori kemencék régmúlt melegének halvány emlékét, biztonságos fészket nyújtva a fáradt vándoroknak.

Borda egyetlen nesz nélkül járta körbe a rozoga építményt, majd elégedett mordulással jelezte, hogy a környék csendes, sehol egyetlen leselkedő hajdú. A sötét sarkokban megtelepedett pókfonalak és a száraz mész fanyar szaga kifejezetten kellemes menedéknek tűnt a nyirkos vízmosás feszültsége után.

Mirella megkönnyebbülten sóhajtott fel, és azonnal nekilátott a halaszthatatlan munkának. Előszedte az inge alól a megmentett rézpántos szelencét, valamint a szekérről még idejében kimentett gyógynövényes tegzeket. A köves padlón, egy apró mécses alig pislákoló fényénél kezdte összekeverni a hűsítő kenőcsöket és az áldásos elixíreket, amelyeket a környékbeli nincstelen, didergő jobbágyoknak szántak.

– Garai ispán valószínűleg a haját tépi mérgében – jegyezte meg Mirella halkan, és egy csipetnyi szárított körömvirágot szórt a mozsárba. A szája sarkában apró, pikírt mosoly bujkált, ahogy elképzelte a gőgös tisztviselőt. – De a szegényeknek szánt gyógyír így is eljut a céljához.

Borda halkan kuncogott, miközben a kunyhó vaskos ajtajában ülve őrizte a csendes pihenőt. A hajnal még messze járt, de a mészégető védelmében végre megnyugvást találtak a küzdelmes hajsza után.